

jako pokoj, jen čtyři obytné místnosti; stejně není bráno v odpor tvrzení st-lovo, že dvě dcery provozují živnost.

Za tohoto stavu věci nelze tedy shledati, že by závěr úřadu (že nuceným nájmem, bydlení st-lovo nebylo ohroženo), shodoval se s výsledky správního řízení, naopak, podle toho, co shora uvedeno, závěr ten z výsledků tohoto řízení logicky n e plyne.

Na tom nemění nic ta okolnost, na kterou patrně žal. úřad míří, že st-l až dosud bydlil jenom v uvedených 3 pokojích a dvou kuchyních, kterých se nucený nájem netýče; neboť z okolnosti, že majitel domu poměry, zejména platnými předpisy o ochraně nájemníků, byl nucen, bydlet způsobem nedostatečným, ač poměry jeho se mezi tím změnily (vzrůstem počtu členů rodiny, návratem dospělých dětí do domova), nelze důvodně a spravedlivě vyvozovati, že by byl nucen do vší budoucnosti bydleti stejně nedostatečným způsobem a že by nebylo lze mluvit o ohrožení jeho bydlení, jestliže nucený nájem úřadem vyslovený mu znemožňuje, aby svoje nedostatečné bydlení zlepšil způsobem jinak bez onoho nuceného nájmu možným a zákonně přípustným.

Je-li však uvedený závěr žal. úřadu v rozporu s výsledky správního řízení uloženými ve spisech, pak jeví se nař. rozhodnutí vadným a bylo je proto zrušiti v jeho celku podle § 6 zák. o ss, pokud ve směru uvedeném sub 2. nebylo je zrušiti pro nezákonnost.

č. 3490.

Učitelstvo: * Jak ministr s plnou mocí pro správu Slovenska tak i ministr školství mohou na základě § 2 zák. z 10. prosince 1918 č. 64 Sb. učitelé církevní školy zabrániti výkon jeho služby, nemohou jej však propustiti ze služby.

(Nález ze dne 15. dubna 1924 č. 20343/23).

V ě c: František J. v D. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o propuštění ze služby.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Žal. úřad byv vyrozuměn úřadem ministra pro Slov., že tento rozhodnutím z 31. srpna 1922 zamítl žádost Františka J., učitele na římskokatolické lidové škole v D., za přiznání čsl. státního občanství po rozumu § 9 ústav. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb., vyslovil nař. rozhodnutím, že propouští jmenovaného ze školské služby bez dalších nároků vyplývajících z jeho služebního poměru, poněvalž jeho žádost za přiznání čsl. státního občanství byla zamítnuta a on jakožto cizí příslušník v Čsl. republice veřejnou službu zastávat nemůže,

Nss, rozhoduje o stížnosti, řídil se těmito úvahami:

Stížnost nejprv namítá, že žal. úřad protizákonně osvojil si kompetenci, která mu nenáležela, neboť st-le, který byl nikoli zaměstnancem státu, nýbrž učitelem římskokatolické školy, přijatým školskou stolicí a potvrzeným církevní vrchností, mohly prý propustiti ze služby jen tyto vrchnosti.

Při řešení otázky příslušnosti žal. úřadu slušelo přihlížeti k zák. z 10. prosince 1918 č. 64 Sb. o mimořádných přechodných opatřeních na Slovensku. Podle jeho § 14 provedením zák. pověřuje se vláda Čsl. republiky, kteráž má právo dáti některému svému členu plnou moc, aby vydával nařízení a konal vše na udržení pořádku, na konsolidování poměrů a na zabezpečení řádného státního života. Předpokladem toho, že vláda (§§ 70 a sl. ústavní listiny z 29. února 1920 č. 121 Sb.) může některého svého členu k uvedeným úkonům zmocniti, jest arciť takový právní stav, aby i sama byla oprávněna k provádění těchto úkonů. Z toho plyne, že v základě svrchu cit. zák. o mimořádných přechodných ustanoveních na Slovensku, speciálně se zřetelem k jeho § 14, má vláda právo konati vše na udržení pořádku, na konsolidování poměrů a na zabezpečení řádného státního života na Slovensku. Dále stanoví § 2 téhož zák., že se státní, samosprávní a církevní hodnostáři, úředníci a zaměstnanci býv. král. uherského prozatímně ponechají ve svých úřadech s dosavadními požitky, složí-li slib poslušnosti Čsl. republice a uzná-li zmocněnec vlády, že i jinak jsou se své úkoly.

Z toho jde, že vláda má právo vysloviti, že se neponechává nejen státní, ale i samosprávní a církevní hodnostář, úředník a zaměstnanec býv. král. uherského nadále ani prozatímně ve funkci svého úřadu a že se mu takto zabraňuje výkon jeho úřadu.

Z toho, že do oboru působnosti min. škol., jak nesporno, spadají záležitosti školské (§§ 72 a 85 úst. listiny), plyne dále, že k tomuto mimořádnému opatření ohledně učitele na škole církevní ve smyslu zák. č. 64/1918 oprávněn jest ministr škol., ovšem jen potud, pokud vláda, rozhodující zásadně ve sboru (§ 80 úst. listiny), výkonnou moc tomuto ministru příslušející, jím však vykonávanou nikoli z jeho vlastní pravomoci, nýbrž jen v zastoupení vlády celé (posl. odst. § 64, §§ 75 a sl. a §§ 80 i 81 úst. listiny), pro určité úkony neodvolá a výkony ty na sebe nevztáhne (srov. nál. tohoto soudu Boh. 2172 adm.). Ježto nevyšlo na jevo, ani stížnost netvrdí, že poslednější by se bylo stalo pro případ konkrétní, resp. případy tohoto druhu, nelze pochybovati o tom, že min. škol., resp. referátu jeho v B., jenž jest expositurou tohoto ministerstva, dostávalo se zák. kompetence k svrchu vytčenému opatření. Z toho však neplyne, že by byl žal. referát min. škol. mohl po právu sám propustiti, to jest prohlásiti zaměstnanecký poměr st-luv jakožto římsko-katolického učitele ve službách školské stolice za zrušený. Takové pravomoci úřadu nepřiznává ani zák. č. 64/1918 ani jiný zák. předpis.

Učinil-li tak nicméně, jak nepochybně vyplývá z užitých slov nař. rozhodnutí, že st-1 propouští se ze školské služby bez dalších nároků, vyplývajících z jeho služebního poměru, osobil si pravomoc mu nepřislušející.

Slušelo proto nař. rozhodnutí, jakožto zák. odporující, zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž bylo třeba zabývati se dále obsahem stížnosti.

Č. 3491.

Učitelstvo: I. Výrok ministra s plnou mocí pro správu Slovenska, kterým podle § 2 zák. č. 64/1918 propustil učitele církevní školy